

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Caput 1. An pœnitens teneatur in confeßione explicare consuetudinem
peccandi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

citati num. 150. & sequitur noster Emanuel, qui solum excludit tactus impudicos in partibus venerandis, quod etiam ego dico, dum sequatur pollutio notoria; secus aliter. * Imò M. Serra in 3. p. de Sacram. q. 83. art. 3. fol. 540. §. Tertius est. Existimat, Ecclesiam non violari per pollutionem, nisi copiosa sit. * Copiosa, inquit, esse debet, sicut effusio sanguinis: unus enim, vel alterius gutta emissio, quæ accidit turpia cogitantibus, non sufficit ad polluendam Ecclesiam. * Quod est valde notandum.

22. Consensio Doctoribus c. tatis, quoad tactus turpes in loco sacro occultè habitos: dissentio verò omnino ab aliis, qui etiam publicè factos à malitia sacrilegii eximunt. Moveor, quia licet ex speciali statuto Ecclesiæ nullibi inveniantur prohiberi, secluso periculo effusionis seminis (ac proinde locus sacer per illos, sive occultè, sive publicè habeantur, non violatur; & propterea, nec reconciliatione indigeat, nec opus sit Missas, & sacrificia suspendere) nihilominus ejusmodi tactus impudicos in Ecclesia publicè fieri, tanquam indecentissimos sanctitati loci, jus divinum naturale prohibet; idèoque sacrilegii malitiam subeunt. Ita tradit P. Tambur. in Method. lib. 2. cap. 7. §. 5. num. 37. & à fortiori Ortiz in Sum. notabilis in fine, circa 6. præceptum. P. Salas 1. 2. tom. 2. tract. 13. disp. 6. sect. 22. num. 150. & P. Suarez tom. 1. de Relig. lib. 3. cap. 7. n. 11. ubi cum Cardinali, Sylvestro, Lopez, Rodriguez, & Ledesma, asserit, hos actus impudicos in Ecclesia factos, esse mortalia sacrilegia, ex vi legis naturalis, quia prudenter reputantur materia gravis, & sufficiens ad gravem irreverentiam loci sacri: quos sequitur M. Raphael de la Torre 2. 2. tom. 2. quest. 99. art. 4. disp. 7. Quorum sententiam approbo, quando publicè fiant: secus si occultè, propter superius dicta.

23. Hoc etiam fundamento non incongruè defendi potest, concubitus conjugalem publicum in loco sacro, extra casum necessitatis, malitiam gravem sacrilegii contra jus divinum naturale contrahere, etiam gratis dato, nullo jure Ecclesiastico fuisse prohibitum, ut contendunt Doctores, quæst. præcedenti, num. 13. & 14. citati. Ex quibus solum inferri poterit, Ecclesiam non manere violatam, nec reconciliatione indigere, non verò malitiam sacrilegii vitari.

CAPUT IV.

Quid veniat nomine loci sacri, quoad furtum, & sanguinis, vel seminis effusionem?

24. **R**espondeo, tantum venire Ecclesiam, vel locum consecratum, aut benedictum: & ultra requiri, quod sit ad officia divina, aut fidelium sepulturas deputatus. Ita P. Henriquez lib. 9. cap. 27. & lib. 5. de Pœnit. cap. 6. num. 9 in Gloss. lit. H. Sanchez lib. 9. de Matrim. dub. 15. num. 24. Fagundez 2. præcept. Eccles. lib. 4. cap. 4. num. 32. cum Rodriguez, Navarro, Capua, & aliis. Undè constat, nomine loci sacri venire etiam cæmeterium benedictum ad fidelium sepulturam, ut contra Sotum in 4. dist. 32. quest. unica, art. 3. conclus. 3. docent communiter Theologi, quos citatos sequuntur Fagundez, supra numer. 34. & Thom. Sanchez num. 40. & constat ex capit. unico, de consecrat. Eccles. in 6.

25. Ex dictis colligitur, non contrahere malitiam sacrilegii copulam, vel sanguinis, vel seminis effusionem, in cameris Ecclesiæ adherentibus, vel in ista, vel in turri, ubi cimbala pullantur. Ita Fagundez, & Sanchez supra cum pluribus neque habent in tribunis ad sacrum audiendum ex adveniente edificatas, quia istæ ad divina officia celebranda deputantur, sed sunt quasi cameræ distinctæ, Ecclesiæque adherentes, ut benè Sanchez l. p. c. l. in choro, quia est intra Ecclesiam ad divina officia deputatus, ut ex Sanchez tenet Fagundez l. p. c. l.

26. De confessionariis est major difficultas, ut veniant nomine loci sacri, & dicendum est non venire, quoties confessionarium fuerit intra concavum parietis à parte externa Ecclesiæ, quæ ad cæmeterium non pertinet. Idem dicto, quoties fuerit constitutum confessionarium intra parietem concavum, dummodo parietis alique tenet ex latibus ducto, vel tabulis, vel panno cetero distinctum, & solum per crates, aut foramina confessiones excipiantur: tunc enim pars illa, quæ ad confessionem spectat, non est locus sacer, secus ea, quæ non ad confessionem accedunt. Ita Sanchez, & Fagundez supra cum aliis apud ipsos.

27. Claustra Religiosorum, & oratoria, si benedicta sint, & officis divinis, aut mortuis sepelendis destinata, certum est, venire nomine loci sacri: verò minimè. Idem dicendum est de reliquis Religiosorum habitaculis, & officinis, quoad prædictum effectum, tametsi omnia Ecclesiastica immunitate gaudeant. Vide Sanchez supra num. 42. & Fagundez num. 39. Henriquez lib. 2. de Pœnit. cap. 6. num. 1. & alios apud ipsos, penes quos plura de hoc tractatu. Idem tradit cum Sanchez, Fagundez, & Duran, Leander disp. 8. §. 4. quest. 25. de pollutione, seu copula habitis in Oratorio alicujus domus, in quo de loca Ep. scopi Missæ celebrantur: hujusmodi enim locus non est benedictus; nam tale Oratorium, ad tantum fundatoris, potest ad usus redire prophetarum: sicut ergo conditio necessaria, ut malitia sacrilegii refundi possit.

QVÆSTIO V.

De circumstantia Quomodo.

CAPUT I.

An pœnitens teneatur in confessione explicare consuetudinem peccandi?

1. **A**ffirmant Fagundez, Henriquez, Tabien, Resella, Sotus, & alii. Sed melius negant Suarez, Vazquez, Bonacino, Reginaldus, Rola, & alii, quos citatos sequitur Diana par. 1. m. 7. resol. 15. & 55. Ratio est manifestissima; quia neque præcepto divino, neque humano tenetur pœnitens idem peccatum bis confiteri: ergo qui semel confessus, non tenetur iterum peccans se accusare, ne incidentia, ergo per se loquendo non tenetur explicare consuetudinem; aliàs deberet plures se accusare de eodem peccato. Si autem consuetudo erant ex occasione proxima peccandi, non aliter tenetur illam explicare, quam opus sit ad occasionem proximam declarandam.

2. Sed quid, quando consuetudo fuerit causa efficiendi similes actus sine advertentia, & sufficienti deliberatione? (ut contingere solet habenti consuetudinem jurandi, vel blasphemandi, qui quidem salutatem rei, vel rationem injuriæ, ut in plurimum non advertit) tenebitur ne se acculare de omissione auferendi prædictam pravam consuetudinem? Affirmant Reginaldus, Suarez, Layman, & alii cum Diana 3. p. tract. 5. Miscell. resol. 62. Thom. Sanchez in Sum. lib. 3. cap. 5. num. 13. & 14. Lugo disp. 16. sect. 4. §. 6. putant enim, juramenta ex illa consuetudine orta, etiam sine advertentia, esse peccatum lethale.

3. Cæterum secunda, & verior sententia tenet, prædicta juramenta, neque in se, neque in causa esse peccatum lethale; ac proinde, neque esse obligationem gravem auferendi consuetudinem, ex qua sequuntur, neque explicandi illam in confessione. Ita Joannes Sanchez in Selectis, disp. 20. num. 5. & non improbat Diana 3. p. tract. 5. Miscell. resol. 62. Neque Lugo supra num. 206. Probat: quia verba juratoria absque intentione, animoque jurandi prolata, non habent perjurii rationem, neque gravis offensæ Dei, ut plures Theologi docent, sed qui inadvertenter jurat, seu blasphematur, intentionem jurandi non habet: ergo verba juratoria ab eo prolata non habent rationem perjurii: ergo consuetudo jurandi non est causa perjurii; ergo non est occasio, nec periculum gravis peccati. Deinde non est, unde probetur obligatio gravis vitandi juramenta materialia, & materialiter tantum falsa: Ergo non est unde oriatur gravis obligatio vitandi consuetudinem. Secundo probatur, quia nemo tenetur vitare in causa actiones, quas in se ipsis non tenetur vitare; sed nemo tenetur sub lethali vitare in se ipsis verba juratoria, absque animo jurandi prolata; ergo neque in causa tenebitur: ergo neque auferre consuetudinem. Patet consequentia, quia hoc nihil aliud est, quam velle in causa proferre verba absque animo jurandi.

4. Obicit Lugo: verba perjurii, etiam inadvertenter prolata, perjurium sonant, & in hoc sensu ab auditoribus accipiuntur: ergo omnino vitari debent, tam in se, quam in causa. Sed contra, quia ex eo quod perjurium sonent, dum illud non continent, non inducunt obligationem gravem ad ea vitanda, ut patet in eo, qui jurat, utendo æquivocatione, præcipue, quando verba ex se ambigua non sunt, sed ex solo addito in mente jurantis in verum sensum detorquentur. In hoc inquam casu, verba juratoria perjurium sonant, & in eo sensu ab audientibus usurpantur, & tamen malitiam gravem non continent. Redocent P. Sanchez in Sum. tom. 1. lib. 3. cap. 6. num. 22. Bonacina de legibus, disp. 4. q. 1. punct. 12. Filiuc. tom. 2. tract. 25. cap. 1. num. 331. & plures, quos citavi tract. 2. de Relig. disp. 1. q. 6. num. 17. & seq. Si igitur verba juratoria inadvertenter prolata non continent in se ipsis culpam gravem, neque inducunt gravem obligationem ad ea vitanda, cur si inadvertenter proferantur, dicenda sunt continere in causa ejusmodi malitiam, & obligationem? Confirmatur: quia ex eo, quod juramenta, & verba contumeliosa in ebrietate, vel somno prolata non habent rationem juramenti, vel contumeliæ, non continent malitiam gravem, neque in se, neque in causa, etiam si proferenda prævideantur, ut ipsi adversarii fatentur, sed verba juratoria absque advertentia prolata ab homine rationis compote, non habent rationem juramenti, ut ex communi Doctorum supponimus: et

Part II.

go neque in se, neque in causa malitiam gravem continere possunt.

5. Dices: in habente usum rationis continere quamdam turpitudinem objectivam, ratione cujus in sua causa vitari debent. Verum non satis capio: nam Cardinalis de Lugo aliam assignare non videtur, quam, illa verba, exterius sonare perjurium, & hunc sensum apud audientes generare. Lege illum supra à num. 211. Hoc autem non sufficere ad culpam gravem jam supra confeci. Fortasse verò propter scandalum, & inductionem ad falsa juramenta, poterit in aliquo casu id esse mortale; quod quidem, propter eandem rationem, dicendum est de illo, qui amphibologicis verbis utens jurasset. Quæstio autem præsens ab his præscindit, illisque seclusis, inquirat de obligatione vitandi consuetudinem.

CAPUT II.

An saltem rogatus à confessario teneatur pœnitens aperire consuetudinem peccandi?

§. I.

Negativa sententia Authores, & fundamenta.

6. **P**attem negativam non pauci Doctores tuerentur, post Joannem Sanchez in Selectis, disp. 9. n. 6. ubi totus est in probando, confessarium jus non habere ad interrogandum de consuetudine peccandi; ac proinde, nec pœnitentem interrogatum teneri illam manifestare. Cujus fundamentum apud gravissimos Doctores fixum invenio, M. Texeda tom. 1. Theol. Moral. lib. 2. tract. 3. contr. 10. num. 32. ibi: * Id, quod pœnitens interrogatus tenetur declarare; tenetur ipse dicere, etiam si non interrogatur. * Sed non interrogatus non tenetur dicere consuetudinem peccandi, ut constat ex cap. præcedenti. Ergo interrogatus non tenetur declarare, Pat. Suarez tom. 4. in 3. part. disp. 22. sect. 3. nu. 10. * Interrogatio confessoris non addit obligationem, sed illam potius supponit, ideo enim confessor justè interrogat, quia pœnitens habet obligationem confitendi. * Angelus Maria Verricelli in questionibus Moralibus tom. 1. tr. 8. quæst. 18. * Quidquid ex se pœnitens non tenetur confiteri, neque interrogatus fateri tenetur. * Filliucius tom. 1. tract. 7. num. 88. * Interrogatio non addit novam obligationem, sed supponit. * Fr. Franciscus Bonæ Spei in Noctua Belgica, dub. 16. res. 3. num. 468. * Pœnitens non tenetur respondere, nisi ad ea, aut saltem in ordine ad ea, quæ per se, & non interrogatus fateri tenetur. In hac enim sola obligatione fundatur legitima interrogatio Sacerdotis. * Cum igitur pœnitens, ut quæst. præcedenti diximus, & ex D. Thoma tradit M. Canus relect. de Pœnit. part. 5. fol. mibi 36. non habeat obligationem confitendi consuetudinem peccandi, videtur apertissimè inferri, per se loquendo, neque interrogatum teneri.

7. Ideò hanc sententiam tenet Rev. Pat. Leander à Sacram. tom. 1. de Pœnit. tr. 5. disp. 8. §. 7. quæst. 21. ubi sic: * An saltem teneatur pœnitens confiteri con-

D d 3

suetudi-